

Mezinárodní den žen

Maruška stojí u stolu a skládá utěrky. Když je vyhlazuje dlaní, vybaví se jí vzpomínka na utěrky v kulturním dům na vesnici. Velký sál. Pódium se závěsem. A radostný šum, který patří jen slavnostním událostem.

Dnes se slaví MDŽ. Mezinárodní den žen. Do kulturního domu přišly ženy z celé vesnice. Maminky, babičky, tety i sousedky. Některé měly natočené vlasy, jiné šátek. Skoro všechny měly na sobě něco svátečního. Muži seděli vzadu u dlouhého stolu, ale hlučeli tak, jako by ten svátek patřil hlavně jim. Maruška měla hlavní starost, aby na pódiu nezapomněla básničku.

Za chvíli je všechny pozdravil předseda národního výboru a uvedl kulturní program. Nejdřív vystoupily děti z mateřské školy. Zpívaly písničky a ženy zpívaly s nimi. Pak přišli školáci. Říkali básničky, hráli malé představení. Něco bylo trochu popletené, ale nikomu to nevadilo. Bylo to od srdce.

A pak přišla řada na Marušku. Paní učitelka jí upravila mašli. „Pomalů,“ řekla. „A nezapomeň dýchat.“ Maruška vyšla na pódium. Světla jí trochu oslnila. Sál se zdál velký. Hrdlo měla suché.

Pak ale uviděla babičku. Seděla uprostřed sálu. Měla sváteční kabátek a šátek. A celou dobu se na Marušku usmívala. Klidně. Jako by říkala: „Jsem tady. Jsi moje holčička.“ Maruška se toho úsměvu chytila a najednou se jí stálo lépe.

Začala recitovat básničku pro ženy. O maminkách. O babičkách. O rukou, které umí pracovat i hladit. Říkala jí jasně a pomalu. Když skončila, sál jí dlouze tleskal. Maruška se uklonila a seběhla dolů. Paní učitelka jí ještě stihla pošeptat, že to bylo krásné. A babička se pořád usmívala a trochu se jí leskly oči.

Na závěr vystoupil předseda národního výboru. Mluvil slavnostně o tom, jak jsou ženy důležité. Pak každé ženě osobně popřál a předal dárek. Každá žena dostala červený karafiát, sadu tří tuhých mýdel a utěrku.

Potom už se jen povídalo u stolu a ochutnávalo připravené občerstvení. Na stolech byly chlebíčky, zákusky a káva. V rohu byl bufet, kde se ohřívaly párky.

Babička vzala Marušku za ruku. „Za ten krásný přednes musíš dostat odměnu,“ zašeptala jí cestou k bufetu. Maruška dostala na papírový tácek jednu dlouhou nožičku párku s hořčicí. A na druhý tácek laskonku. Maruščinu nejmilejší. Křehkou, co se rozplývá na jazyku. Maruška ji jedla pomalu, aby vydržela co nejdéle.

Když dojedla, rozhlížela se kolem a poslouchala sousedky. Povídaly si o dětech, o práci doma, o všem možném. A pak jedna řekla: „Svátek žen... a nejmíc ho oslavují muži.“ Druhá se zasmála: „No jo. Dostaneme karafiát a utěrku. A žena se pak doma stará dvojnásob. A potřebuje tu utěrku na hlavu.“ Ženy se smály, ale v tom smíchu bylo i něco unaveného. Maruška tomu tenkrát moc nerozuměla. Ale cítila, že by ženy možná chtěly svůj svátek slavit jinak. Aby si odpočinuly. A aby se o ně někdo staral.

Maruška teď utěrku složí a položí ji zpátky na stůl. A na chvíli se usměje. Přesně tak, jako se usmívala babička tenkrát v kulturním domě.

Otázky ke vzpomínání

Slavilo se MDŽ na vašem pracovišti?

Kdo ženám přál? Vedoucí, mistr, ředitel nebo předseda odborů?

Jaké dárky jste v práci dostávala nejčastěji? Bonboniéru, mýdlo nebo utěrku?

Jaké květiny jste na MDŽ nejčastěji dostávala?

Dostávaly všechny ženy stejné dárky, nebo se to lišilo?

Býval v práci proslov, básnička, písnička nebo malé vystoupení?

Pamatujete si na atmosféru? Byla slavnostní, veselá, nebo to byla spíš „povinnost“?

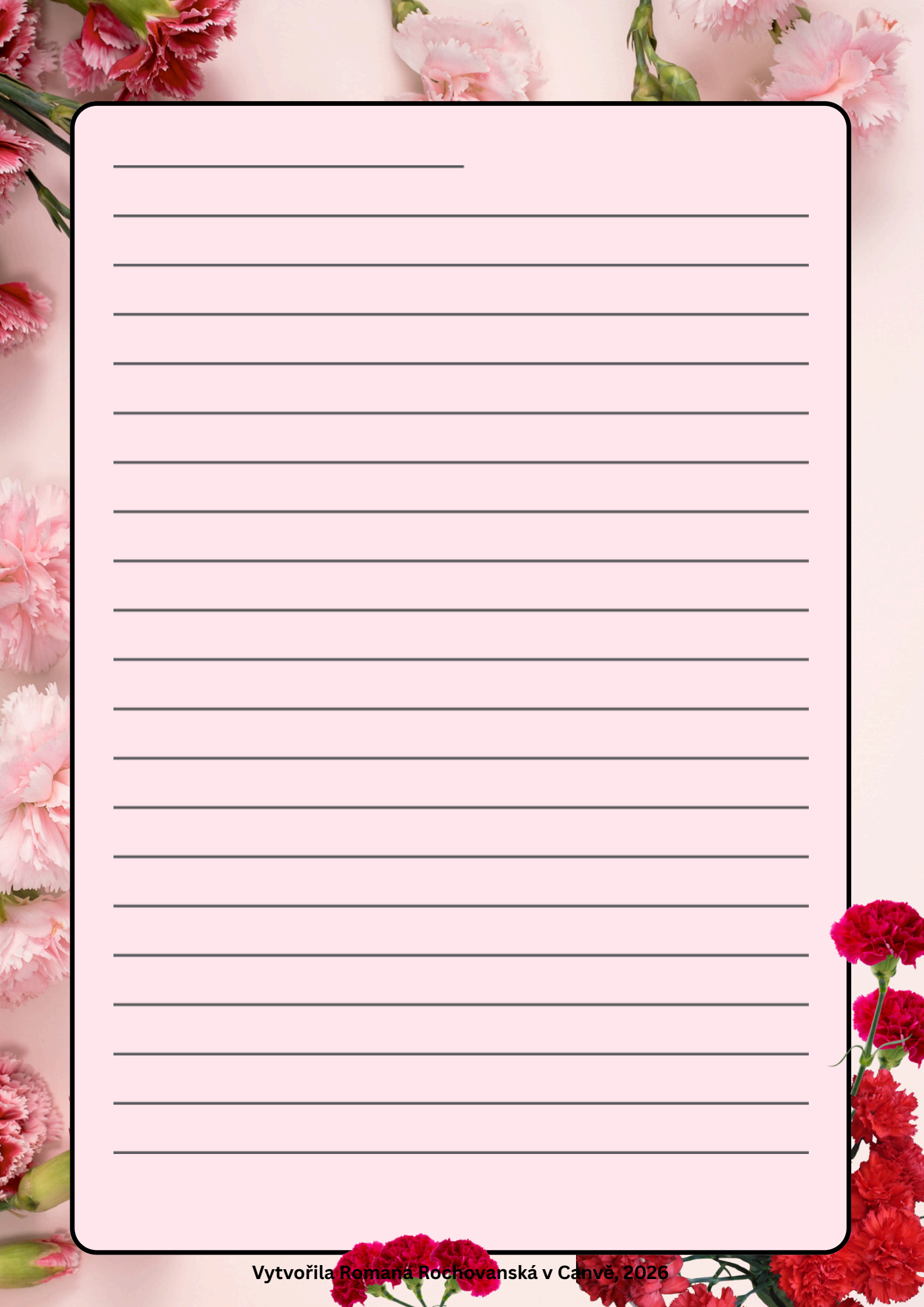
Jaké občerstvení bývalo v práci na MDŽ? Chlebíčky, zákusky, káva?

Býval nějaký „typický“ zákusek jen pro MDŽ? Větrník, laskonka nebo řezy?

Slavilo se MDŽ i u vás doma? Přál vám manžel, tatínek, děti nebo třeba soused?

Dával se doma ženám dárek, nebo stačila kytky a pusa?

Co jste si na MDŽ přála nejvíc – dárek, odpočinek, nebo pomoc doma?

A large, vertically oriented rectangular area with rounded corners, outlined in black. It contains 20 horizontal black lines, providing a space for writing or drawing. The lines are evenly spaced and extend across most of the width of the area.